

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

ЧИСЛО 62.

12 ГРУДНЯ 1946 р.

РІК II

НЕХАЙ ЖИВЕ НАШЕ ЖИТТЯ!

З незалежних від редакції причин "Наше Життя" мусило було на деякий час припинити свою працю. Ці причини всьому нашому громадянству відомі: одна беззвідповідальна група, що прямувала до опанування всіх українських часописів, рішила силою захопити редакцію "Нашого Життя" в Авгсбурзі. Це й удалося, але не надовго. Тепер "Наше Життя" знову виходить. Виходить у технічно-убогому одязі, не з своєї вини. Але не маємо чого соромитися за вигляд. Рівна земіст.

Редакція "Нашого Життя" починає свою перевану на деякий час працю з новими силами і новими надіями. Наші ідеали і стремління, наше політичне і національне "вірю" лишаються такі, як були перед цим. Хочемо волі для нашої великої громади - української нації і хочемо свободи в самій українській громаді. Не шукаємо ідеалів для наслідування тільки у себе та в нашему мінулому: хочемо вчитися також із сучасного, щоб підготувати для свого народу краще, вільніше, надійніше завтра. Тому будемо звертати особливу увагу на відомості про життя і поступ культурних демократичних народів. Свідомо хочемо вчитися ліпших форм господарського, політичного і культурного життя у тих вільних націй, що могли піти далі вперед, порівняно з нашою Україною, пригнобленою віддавшою чужим панством, царством і тиранством. Передові народи світа розвинулися до світової могутності під прапором демократії. Уважаємо, що наша єдина надія на визволення є в перемозі демократичної ідеї в цілім світі.

Права чи ліва диктатура - це прямий засіб і для нашого народу. Тому всіми мусимо доложити на те, щоб викоренити серед нашого громадянства впливи всякого тоталізму і виховати в наших душах горду свідомість: "Я - вільний український громадянин!"

"Наше Життя" було і буде демократичною газетою. Один філософ означив демократію трьома словами: "Демократія - це дискусія". Це значить, що в демократичній державі громадяни вільно, без страху можуть обговорювати свої громадські і державні справи. З обговорення може більшість громадянства дійти до рішення, що треба вибрати інших послів до парламенту і призначити новий уряд / це, наприклад, сталося недавно в Злучених Державах Америки /.

Коли в демократичній державі урядова партія програє на виборах, то вона не бунтується, а відзнає наслідки своєї програмої і відходить від влади.

Високо цінечи дискусію /обговорення/, редакція "Нашого Життя" буде окоче приймати голоси своїх сотрудників і читачів, листи та дописи з міркуваннями про різні громадські справи та правдиві повідомлення з різних кутків нашої

скітальнини. Хочемо, щоб газета "Наше Життя" дійсно й правдиво відзеркалювала наше життя на чужині.

Само собою, дискусія може вестися тільки на площині демократичній. Ніякої явної чи замаскованої пропаганди проти демократії "Наше Життя" не може містити.

Сторінки "Нашого Життя" відкриті для всіх течій і напрямків української демократичної думки. "Наше Життя" було і зостанеться надалі часописом без партійних. Як в К.У.К. об'єдналися на спільній основі різні політичні групи для добра нашого народу, так і "Наше Життя" хоче бути виреом думки в сих течіях, принадливих до українського консолідаційного руху. Здорова дискусія між різними напрямами і відтінками нашої політичної думки може лише привести нас до пізнання правди, до згоди і поступу.

Сприяючи чесній, лояльній дискусії, "Наше Життя" буде стояти остою від полемики /газетної війни/. Якщо дискусія, - за словом Михайла Драгоманова, - "живить людську думку", то полемика, гнів і завзяття в газетному спорі - не пілінка: полемика роз'ятрює серця авторів і читачів, але нічого позитивного, повчального і виживного не приносить.

Особливі будемо проти всякого роду нападів на особи. Поборюючи погляди і напрями, що з ними не можемо погодитися, ми не хочемо ображати, понижувати, осміювати або ганьбити осіб, як таких. Навпаки, хочемо бути і супроти наших можливих противників справедливі. Всякую неправду, клевету, інсінуацію і підшепти відкидаємо, як засоби, не гідні пера чесного українського журналіста.

"Наше Життя" високо ставить правду і вчасну інформацію. Тому буде містити статті з господарського життя, з науки і мистецтва, подавати критичні статті та літературні огляди з нашого письменства і чужого.

Окрему увагу і місце удаємо в "Нашому Житті" нашій молоді. Хочемо сприяти піднесення рівня літературної і загально-культурної творчості серед нашої молоді. Віримо, що відкриється ще один правдивий талант між нашими молодими дописувачами і читачами. Але не обмежимось самою літературою: хочемо почути розумний голос нашої молоді також про громадські справи. Хочемо сприяти піднесення рівня політичної культури серед нашого громадянства. Цю працю треба особливо виконати серед нашої молоді і що виростає під двома диктаторськими режимами. Для цього з розширенням нашого часопису, заведено у себе "Трибуну Молоді". для вільного обговорення проблем світоглядових і всіх болючих справ нашого життя самими представниками української молоді.

їнського молодшого покоління.

До нашого духовенства різного обряду і до всіх церков будемо мати шире прохання - помогти нам у нашій відповідальній праці і сприяти поширенню ідей християнської людянності серед нашого громадянства при допомозі нашої преси. Теж і до педагогів, письменників, до людей науки, до житійних організацій і до всіх людей доброї волі звертається редакція "Нашого Життя" з закликом - бути учасниками наших стремлінь до вищих ідеалів нашого народу і людства, в інтересі країни, вільної будучності нашої Матері України.

Завдання редакції - піднести часопис "Наше Життя" на вищий рівень, оскільки дозволять технічні можливості і матеріальні засоби. Свої ідеї, докази та інформації будемо подавати способом правдивим, науковим. Одночасно будемо дбати за якість стилю і за мову, зрозумілу широкій масі читачів.

Ми розуміємо велики труднощі нашої праці. Але ми труднощів і перешкод не лякаємося, особливо коли будемо відчувати, що за нами стоїть велика, активна громада наших сотрудників і читачів. "Громада - великий чоловік", - каже український народ у своїй приповідці. Коли "Наше Життя" стане активною частиною великої, всенародної української громади, то завдання нашого органу буде виконане.

Отже до нової праці, жвавішим темпом для будування нового "Нашого Життя" власною силою й волею, під прапором свободи, рівності і суспільної справедливості.

БОРОТЬБІ ЗА ПРАВА ЛЮДИНИ.

Свобода слова, друку і преси належить до тих основних громадянських свобод, до яких належить свобода совісти, релігії, недоторканість особи, мешкання, листування, свобода зборів, товариств і коаліцій, як теж і право зміни осідку замешкання й вільного виконування своєї професії. Вони звичайно загарантовані конституційним законом і творять підставові права людини-громадянина. В демократичних державах, як Швейцарія, Англія, Сполучені Держави Америки, ці основні права людини справді шанують всі громадянини і органи влади, і громадяни ними і в практиці широко користуються. Того всього не було й нема в диктаторсько- тоталітарних державах так фашистського, як і "найдемократичнішого" устроїв. Там людина в цілості віддана на поталу державних органів, що над нею виконують абсолютну владу. Основні права людини там дуже обмежені або деякі й зовсім занесені, отже не існують і формально. Це у фашистських державах. В "найбільше демократичній" республіці світу - в ССРР - конституція теж забезпечує всі елементарні права людини. Але тільки виключно на папері, бо советська практика тих прав ніколи не визнавала. Там у всьому діяли самовільно й безвідповідально органи НКВД, не оглядаючися зовсім на писані постанови паперової конституції.

В диктаторсько- тоталітарних державах не існувало ніколи і не існує свобода слова, друку і преси. Нема там свободної публічної опінії. Над усім тяжить цензура, і держава контролює строго всі прояви життя людської спільноти й видає відповідні накази і закази. Держава стара-

Містимо цю статтю сеніора українських журналістів, д-ра Євгена Барана, голови управи СУЖ. Стаття д-ра Барана, бувшого посла до польського сейму і незломного борця за демократичні права українського народу, написана спеціально для першого числа відновленого "Нашого Життя".

еться контролювати і людську думку, про яку звичайно говориться, що єдина вона вільна від мита. Найчастіше робить це терором, насильством і залякуванням, а то й каранням зовсім невинних людей, що тільки можуть бути запідообрні в нелояльному думанні. А то все тому, щоб ні тій людині, ні ніякому другому не прийшла охота, а то й сама думка бути нелояльним супроти всевладної держави. Людина в такій державі безвільний і безгласний раб, непевний ніколи свого завтрашнього дня. Терор і невідлучний з ним страх панують над усім, а концентраційні табори, примусова катархна праця, тюрма і кожнотака можливість повної фізичної ліквідації без суду держать у послуслі сотні міліонів рабів від Карпат аж по Камчатку. Друковане слово і преса в там тільки у службі пануючого режиму. Перед недавнім ще часом було те все і в Німеччині з помиленням люди нацистичним режимом, з безчисленними концентраційними таборами і плаком винищуванням міліонів людей при помочі катархної праці, голоду, холоду - врешті газів і спеціальних камер для палення.

Те все річі сьогодні загальновідомі. Однак треба їх таки ще раз пригадати й на цьому місці. У нас на еміграції є ще люди, в додатку з претензіями на виключний провід, що не винесли ніякої науки з недавнього страшного минулого і з цієї мініше страшної дійсності, що й досі панує на українських землях якраз завдяки діючому там диктаторсько- тоталітарному режимові. Ті всі люди не мали і не мають нічого спільного з демократією, хоч часом голосно говорять про свою неodemократію, себто про таку демократію, якої ще в світі не було і яка щойно в нас має запанувати.

I справді такої "демократії", яку на практиці визнають згадані одиниці і відома та гомінка в таборах група, - у нас ще не було. Та гомінка група не визнає сливів нічого з тих основних прав людини, про які ми згадали на самому вступі і які творять основну суть демократії. А й сама ця група живе й діє як раз тому, що живе в демократичному режимі, що його безсоромно на дуживає. Чи могла б вона тут, у Німеччині, робити такі "подвиги" перед трьома роками, як іх робить сьогодні? Думаємо, що ні.

Демократичний устрій це ще не патент на необмежену суваволю /чи дике гільтяйство/. Не дас вона теж патенту нікому, щоб при допомозі демократичних установ ніщити в корені і саму демократію. Демократія заперечує передусім всякий терор, насильство, брехню і обман в публічному житті. А якраз в нашому еміграційному житті такі прояви не належать до рідкостей. Вони якраз і творять суть нашої "неodemократії", а властиво є нечідливими атрибутами диктаторсько- тоталітарного режиму. Того якраз режиму, що наїс нам і наносить такі страшенні удари. Не можна прикриватися самими нагими фразами про демократію і демократизм. Демократія не потрібус фраз - потрібує фактів і діл. Особливо жині, коли і серед деякої частини нашого громадянства осталися ще залишки недавно ще панівного режиму.

Живемо серед німецького оточення, що є до сьогодні не засвоєло собі основу дійсної демократії, бо її в Німеччині ніколи й не було, хоч свого часу існувала тут найсильніша в Європі соціал-демократична партія з численним парламентаризмом представництвом і з державною владою в передгітлерівській добі. Демократичні ідеї не стали ще загальною власністю німецького народу. Тому легко було запанувати Гітлерові і його кліци. Тому і нелегко тепер завести в Німеччині справді демократичний світогляд, а ще більше дійсну демократичну суспільно-політичну практику в житті. Мимо величезної катастрофи, що її гітлерівський диктаторсько- тоталітарний устрій наніс Німеччині і німецькому народові.

Знає це добре американська окупаційна влада. Вона й вирішила допомогти в політичному певніважанні німецького народу в дійсно демократичному напрямку. В першу чергу при допомозі

СОВЕСТЬКА ЕЛІТА

ліцензованої преси, що не знає попередньої цензури і має повну свободу висловлювати свої думки, але з одною умовою: не пропагувати недавнього гітлерівського режиму. Американська влада пильно слідкує за всіма проявами німецького життя, зокрема чи сприймає воно в практиці демократичні ідеї. Тим більше слідкує за ліцензованою німецькою пресою і за всім тим, що вона пише і який має вплив на свою суспільність. Німецька преса одержала на письмі тільки дуже загальні інструкції, останні, треті з ряду, 30 вересня ц.р., щоб не ширити фашизму, расової чи релігійної ненависті, антидемократичних і мілітаристичних ідей і засад того. Зрештою деякі теми, що про них слід писати в пресі, обговорюються на періодичних конференціях представників окупаційної американської влади з представниками німецької преси, якій віддано нещодавно повну інформаційну службу через передачу німцям пресово-інформаційного підприємства ДАНА /Домашнє Альгемайн Нахріхтенагентур/. Заважені ухили чи недомагання вказуються редакціям пізніше, нераз доволі пізно, появі часопису. Як згадано на одній з конференцій в заяві представника американської влади, німецька преса зробила все за минулий рік доволі багато для політичного оздоровлення і перевиховання німецької суспільності.

Практика з минулого року в тій ділянці виказала одно, а саме, що згадана духовна санація робить найменші постули в рядах молодого покоління віку від 17 до 25 років. Вони перейшли довгу собачу дресуру в організації Гітлер"югенд". Перший наказ цієї дресури не розрахувався, не роздумував і не критикував, а бути у всьому сліпо відданими фюрерові і своїй партії. Загально стверджують, що духовий стан, рівень освіти і засяг духового зацікавлення цієї молоді є дуже, аж застрашаюче, низькі. Вона сама ефематизована і робить враження повних духовних алік. І багато німецьких обсерваторів, що знають добре сучасну німецьку молодь, її виховання, настрої і наставлення, сумніваються, чи вдається взагалі переведення духовного оздоровлення і повного відродження цієї величезної жертви гітлерівського режиму. Але спроби роблять, і може частину тих жертв таки ще врятується.

З духовним оздоровленням частини нашої молоді з-під вождівських прaporів справа далеко складніша. І тому, що вона вирвана з рідного ґрунту, живе в німецькому оточенні, від якого походить її зовсім звичнений світогляд, непридатний в демократичному світі. І тому, що велика частина старшого громадянства, що добре доціює катастрофічну грозу для нас обох тоталізмів - східного і західного, - замало ще цікавиться теперішнім психічним станом наших вождівських шарів, причиною цього шкідливого і дуже загрозливого явища та способами, як його усунути. А зрештою, через свою байдужість, цілком непотрібне потурає згаданим вождівським шарам і через те стається співвінною в сучасному щонайменше критичному положенні. Потурання і струси на політика в трактуванні таких "неодемократів", за виступи яких треба нераз соромитися, до добра не доводить. Такий "народ" з такою "демократією" далеко сьогодні не замінить, і на таких хитрунах - Лисах Микитах - скоро і всюди пізнаються. Від повної духовної катасстрофи треба рятувати, поки ще час.

І "Наше Життя" зазнало вже теж чимало від цього "народу" з його своєрідною "демократією". Та не вдалося таки вбити життя носіям смерті, і наш часопис появляється далі! І далі буде він стояти на стороні демократичних ідей і засад і організацій, що визнають ті засади і ідеї в їхній боротьбі проти представників і поклонників брехні, підступу, терору, насильства, диктатури, вождівства, тоталізму і монопартійності, що їх треба раз назавжди усунути з губільного життя. І ми певні, що здійснення цього недалеке від нас, а з ними будуть здійснені в цілій повноті і основні права людини, про які згадано в перших рядках нашої статті.

Д-р СТЕЛАН БАРАН

Джон Філер, член редакції "Гарперс Мегезін" відомої американської журналу, пробув недавно 2 місяці на Україні і в Росії. Філер був членом місії УНРРА для України.

Він нарисав досі три статті, що описують відносини в ССРР. Його статті викликали загальне зацікавлення в світі.

Тут подаємо нашим читачам скороочено його осуджуємою статтю про советську панівну верству.

I

Комунистична партія в Росії мабуть найдосконаліша машина для панування над людьми. Це нечиленна панюча верства, відділена від стада, яке вона веде, гостріше як якакебудь інша провідна верства в історії. Це жорстоко дисциплінована і замаскована конспіративна організація. Але не є це партія в західному розумінні. Це щось вроді ордену.

Нічо більш не нагадує советський режим так, як середньовічну Єспанію. Партія так як старі ордени ставить своїх людей на всі становища. Вона стежить за правдивою вірою, і інквізіція НКВД виникла безпощадно еретиків. Місіонари насуть євангеліє в поганські країни, ризикуючи навіть життям. Деколи вживають як Кортес меч, щоб навернути чевірників. Іконографія, що завжди в Росії так цінилася, не пропала, тільки змінилася. Тепер Ленін - Отець, Сталін - Син, а Маркс - Святий Дух. Їхні ікони мають в кожній хаті /Маркса, як і личить духові, дуже рідко видно. Філер бачив за час свого перебування в ССРР всього п'ять Марксових портретів. сате 13 "апостолів" політбюро стали значно більше популярними/. Советські мистці заїняті виключно прославленням цих постатей разом з святими і мучениками за комуністичну віру.

"Святі моці" переходяться в музеї Леніна на Червоній Площі в Москві, а копії лежать у кожному більшому місті. Перед ними вірні складають шапки і побожно дивляться на Ленінову шкільну ляжку і подібні "святі" предмети. Найцікавіша релігія - це, само собою, моці Леніна, що не гинуть так як інші святих у Лаврі. Катехизм також затримався, тільки з малими змінами.

В дитячому садку учите лід питаютися: "Кому завдаємо ціліве дитинство?" Чотирьохлітні лідечки: "Товарищі Сталінові!" Згідно з церковною традицією партія має монопольне виховання. Її моральний кодекс керує всім життям, її жерці вількують всікі зібрання слово Вождеві, що духом своїм зовсім не відрізняються від молитви.

Тільки після наймовірно тижніх іспитів можна вступити в орден, в партію. Треба відкинути всі інші віри, зайнятися добрами і вивченням "святих" книг, юз три старі члени партії дають рекомендацію кандидатові. Якщо його характер і знання святого Марксового письма відповідає вимогам, його приймають.

Від цієї хвилини його життя стає власністю Кремлю. Його можуть послати для виконання завдань у Відень чи за полярний кут, на боротьбу з полестю в Казахстані, чи визана в Манчжурію, чи викрадати тайни бомби в Оттаву. Не має він приватного життя. НКВД слідкує навіть за найбільш інтимними його сторінками. За найменш приватні грозять виключення з партії, за найбільші - смерть.

У святі дні, такі як день Першого травня, чи роковини революції, побожний комуніст іде на процесі до Червоної Площі, або прийманий на службу до місцевої святині. Він навіть старанно голиться. І це за рідкішими винятками є одною з оснак цієї касти.

II

Така дисциплінована організація безперечно має велику силу. Може діяти скоро і тайно без втрати часу на розмови і компроміси. Притягає вона амбітних і здібних людей, бо це єдиний путь до влади і благ, то вона приносить. Притягає вона також спортуристів, для яких існують криваві

чистки. Здібним партійним фанатиком був Василь Володимирович Хом'як, з яким фішер працював, бо Хом'як завідував розділью "нам укрівського добра на Україні". Під час війни він був ватажком партизанів. До його найбільших подвигів належить ліквідація німецького майора під час його весілля з якоюсь українкою разом з гостями. Діяльність в партизанщині підтримала його здоров'я. Однак він працює щодня до ночі. Це все такий стиль. Членів партії можна пізнати по синяках під очима. Його, правда, і другі причини примушують так працювати. Група американців все від нього вимагала звітів, і він не мав нікого відповідного, що міг би роботу добре виконати. Взагалі у всіх урядах величезна недостача справді підготовленого персоналу. Ця недостача не є спричинена нічим іншим як тільки індустріалізацією відсталої країни. Так як Марко багато закидав капіталістичні системи, в чому була винна тільки індустріальна революція, так багато закидів супроти советського режиму мало б бути спримовано супроти індустріальної революції. Юло несподіванкою, що з таким слабо вишколеним апаратом Хом'як міг виконувати величезну роботу, розділючи добро УНРРА.

В теорії Хом'як діставав всі свої накази від Михайла Хрущова і його ради міністрів. На практиці він радився переважно з І.С. Сеніном, гарним молодим мужиною, що студіював в 1931 р. в Америці хемію. Він завідує всією промисловістю на Україні. Коли Хом'якові доводилось ходити до Сеніна чи самого шефа Хрущова, він перед тим як заходити завжди зачісувався, поправляв краватку і підчищував черевики щіткою, що лежала на невеликій лавці. Зайдовши, він сідав на найменше помітний стілець, слухав уважно і говорив тільки тоді, як хтось його питався.

Відвідуючи якогось міністра, треба пройти цілий ряд церемоній, незвичних для американця. В самій раді міністрів було суперництво в справі укрівського добра, якому міністерству більше належить. Остання інстанція - Хрущов. Це один з чотирнадцятьох найвпливовіших людей СССР, бо він член Політбюро. Він має 52 роки, а виглядає найменше на 10 літ старшим. Він курський гірник, вступив у партію в 1918 році і скоро вибився на верх. Під час великої чистки Сталін його послав командувати упертими українцями, тимчасом як інші місцеві провідники були ліквідовани.

III

Люди, що правлять тією країною, уважають свій режим за демократичний. Для них демократія - це влада для народу, а вони уважають, що все, що рішило політбюро, є для добра народу. Немає в СССР навіть розуміння, що демократія - це правління народом самим собою. Непартійна маса в очах комуніста є стадом лінівих, дурних створінь. Їм не можна доручати нічого. При виборах їх не можна обтяжувати більше як одним іменем. Едина компартія права. Було б злочином допустити якесь другу партію для поширення ересі. А народ до цього звик. Демократії там не було, завжди панували професійні володарі, хані, царі, комісари. При цьому всьому компартія стоїть близько до народу. Місцевий партійний керівник наглядає за своїм стадом як пастух, ходить в селі на весілля і за бавіт, вислухує всякі сварки. На голос народу звертають увагу. Всенародне незадоволення часто приводить до ліквідації якогось нещасного урядовця. Для цього часто використовують пресу, щоб "викрити" і вилати наперед призначенну жертву.

IV

Однак те саме, що творить силу советської системи, є і її недостачею. Дисципліна і централізація є також причиною страшної слабості.

Ніхто не хоче на себе брати відповідальність, зокрема нижчі урядовці. Найдрібніша помилка не визнається за помилку, а за злочин, що карається карими, призначеними для "ворогів народу".

Тому на кожний документ треба зібрати якнайбільшу кількість підписів, щоб розділити відповідальність. Найдрібніша справа морозиться неймовірно довго. Навіть коли б советський уряд - веъ був настільки нерозважливий, що хотівби сам

скоро якусь справу полагодити, то не міг би цього зробити. В кожній установі влада розділена на троє між номінальними урядовцями, партією і НКВД. Одні слідкують за другими, партія за урядниками, а НКВД за всіма.

В советських представництвах за границею такий самий многократний нагляд. Канадська Королівська Комісія, що досліджувала советський шпіонаж, встановила, що товариш Гусаров, другий секретар посольства в Оттаві, мав владу таку, як посол. Гусаров стояв на чолі партійного центрального комітету в посольстві. Інший другий секретар, товариш Павлов, стояв на чолі НКВД. Його агенти часто перемінялися через сітку шпіонажу, діриговану військовим атаже полковником Заботіном.

Головна причина розділеної відповідальності є страх, що є однокою з головних властивостей советської гіерархії. Поки володарі Кремлю чуються загроженими небезпеками внутрі і зовні, вони не можуть мати довір'я до підданих.

Друга причина лежить в самій історії партії. Партия вийшла з підпілля і є її досі правило методом підпільної організації. Ніхто не говорить вільно про справи. Вони рідко знають щось про те, що діється поза їхнім вузьким кругом.

За кордоном ця конспіративна традиція десь коли приносить дивні наслідки. Кожний советський представник за границею знає, що перебуває під страшним наглядом. Тому він хоче показати гарячкову діяльність.

В сполучених Державах Америки вважають товариша Зерова за найвпливовішого советського агента. Віктор Кравченко, що втік від советської торговельної комісії, пише, що "їого слово було законом для кожного советського урядовця від найнижчого до найвищого".

У Вашингтоні члени советської торговельної комісії мали, очевидно, наказ дістати все добро УНРРА якнайскорше. Вони не вважали ні на які потреби других країв.

Як інша справа відкладалася, вони організовували демонстрації перед урядами за для найменшої дрібниці. Такі методи їм тільки шкодили, бо американські урядовці робились від цього тільки впертими:

Таку саму гарячкову діяльність виявляють урядовці і дома. Це доводить до відомого роблення статистик. Коли хтось не виконав плану, він певний, що буде йому біда. Як він збалансує статистику, то біда буде тільки тоді, якщо це викриють.

Конспірація доводить до того, що урядовці слабо ознайомлені з своїм урядом, а про залимию взагалі нічого не знають. Тому надзвичайно важко набрати урядовців для служби за кордоном з рядів нижчих службовців. Фішер мав діло з одним урядовцем, спеціалістом для заграницької торговлі, який був свято переконаний, що Філадельфія лежить на західному побережжі Америки і тому робив свої обрахунки згідно з цим.

у

Але це все дрібниці порівняно з двома справді поважними слабостями советської політичної машини.

Одна це надмірна централізація рішень, друга - нерухомість урядового думання.

Під час війни багато говорилося про диктатури, що вони можуть робити рішення скоро. Це правда, великі рішення вони можуть робити відразу, сразу можуть перейти від миру до війни, але можна сказати, що саме ці великі рішення треба робити помалу, бо як виявиться, що вони неправильні, то потреплять не тільки диктатори.

Задндо централізований уряд не в силі робити малих рішень відразу. Чи це є місця якоїсь дороги, чи інша дрібниця, все це вимагає величезної витрати часу. Коли ж таких рішень не робити відразу, то ціла державна машина засмічується.

Розділ рішень влади між дрібними властями, як це є в Америці, виглядає деколи як непорядок, однаке в цьому криється і сила, якої ще може до-

сі не оцінили як слід.

Ще більшою недостачею є мабуть духовна посуха, яка спричинена вишколенням у Марксівській доктрині. Комуніст звик думати формулами, що дають відповідь на всі питання. Коли факти не сходяться з формулою, то він ніколи не піде на ересь перевірити формулу, він скоріше відкине факт. Класичним прикладом є комуністична політика супроти американських негрів. Сталін в теорії розв'язав національне питання ще перед революцією. Пізніше ця теорія була переведена у життя: узбекам, татарам чи казахам дозволено зберегти деякі останки своїх культур. В Америці комуністи рішили за цією самою схемою заснувати негритянську автономну республіку десь на півдні. При цьому воїни не взяли на увагу, що багато негрів не хоче жити на півдні і майже ніхто у них не хоче червоної республіки. І таким чином негри, що так легко могли б вступати в партію, зовсім не хочуть туди йти. До сьогоднішнього дня комуністи не змінили своєї формули і тільки жалують, що негри не хочуть ковтнути чудесного лікарства старого доктора Сталіна. Деякі племена центральної Азії теж напочатку пручалися, але Червона Армія має прикінці ім'я це лікарство вила в горло.

Тому, що комуністи думають стереотипними формулами, воїни не розуміють світа. Чим далі воїни поширюватимуться, тим більші труднощі треба буде їм поборювати. Бачимо скрізь спротив католицьких партій. В протестантських країнах він був би також несподівано сильний. Протестантизм виховало народи до релігійної толерантності. Комуністична віра, встановлена Кремлем - Червоним Ватиканом - страшно нетерпима. Тому саме її не може вона бути прийнята англосаксонцями. Не приймуть воїни насильного придушування сретіків чи того, що всяке діло для справи є моральне, включно до брехні, зради і вбивства..

Було б мерозумно не признати, що комуністи придумали страшну організаційну систему, що успішно працювала в Росії. Але було б так само маїво думати, що ця сама система політичного духовенства зможе керувати зовсім відмінними Західним Світом.

Подав Г.Д.

ПРАВДИВА ЛЮДИНА.

Люди є різні щодо свого характеру. Одні з них є індивідуалістами /одноосібниками/, вони дбають тільки про власну справу. Хоч воїни і не порушують чужих прав, то в кожному разі вони не дбають про загальну справу. Другі знову є суспільними і, тобто такими, що хоча і дбають про власну справу, то в кожному разі так, щоб загальна справа стояла наверху, а кожна справа окремої особи була підчинена під цю загальну справу.

Одноосібники є неоднакові. Одні з них живуть, так би мовити, "вовком". Вони взагалі не знають ніякої справи поза власною особою. Це егоїсти, себелюбці.

Другі одноосібники виходять дещо поза власну особу та признають гоза нею ще інші справи - родини, племени, народу, партії, держави чи якісь іншої суспільної групи. Для цих суспільних груп вони можуть деколи по жертвувати своє майно, свободу або життя. Не зважаючи на цю пожертву, ці люди не стають ще суспільниками. Вони цією пожертвою або хочуть досягти власної користі /слави, почести, влади/, або коли їм навіть залежить на ширшій справі, то в кожнім разі ця ширша справа не стає ніколи загальною. Загальна справа є що-небудь інше, коли вона Охоплює не частину, а ціле людство. Служити цій загальній справі можна тільки з точки погляду, що стоїть поза тією суспіль-

нкою групою, серед якої і для якої безпосередньо дана особа працює. Мета праці не може міститись в самій цій групі - не в самій родині, партії, класі, народі чи навіть у цілому людстві. Суспільна група як самоціль з одного боку і окрема особа як самоціль, з другого боку, мають однакову вартість. Ба, що більше, у суперечці таких двох самоцілей кінець-кінців бере верх особиста самоціль життя особи. Принципом, що має опановувати правду в суспільній діяльності, може бути тільки вищий принцип, що стоїть над даною суспільною групкою - родиною, партією, класом, народом і людством.

Цей вищий принцип називають релігійні люди Богом, філософія світовим рухом або причиною причин, а ще інші Правдою і Добром.

Правдиві суспільніки є тільки ті, що признають цей вищий принцип, як міру людської поведінки. Ті, що проповідують гасло "нація понад все", чи "кляса понад все" - це не правдиві суспільніки, а тільки свідомо чи несвідомо замасковані одноосібники, з яких у різальні, переломові хвили падає ця суспільницька маска, як луска із гнилої риби.

І тільки правдиві суспільніки є правдивими людьми. Тільки поведінка, що підчинена під вищий принцип, який стоїть над окремою людиною і цілим людським родом, відрізняє людину від звіріни, яка сповнена тільки одної природні завдання: самій жити, щоб продовжити життя свого роду.

Д-р Іван Макух був правдивий суспільник і правдива людина.

Походить він із бідної селянської сім'ї зі села Дорожеве, на Гідгрірі. Тільки з тяжким трудом і великою працею міг він учитися в гімназії, а опісля в університеті у Львові: греба було самому вчитися і працювати над собою, а одночасно заробляти на прожиток.

Із рідного дому виніс Іван Макух зрозуміння вартості праці. Під батьківською стріхою, ще малим хлопцем, побачив він і відчув соціальну і національну неправду та все те злочин, що вимілився із несправедливого суспільного ладу. І вже тоді запалилося його серце до праці і боротьби за Правду і Добро.

Уже в гімназії пристав він до ідей українського соціалістичного руху, до їх проповідували Михайло Драгоманів та його учні Іван Франко, Михайло Павлик і інші. В 1898 році він уже належав до того активного гурту свідомої молоді, що зорганізувала й улатувала великий маніфесаційний вилів цього руху - ювілей 25-літньої літературної діяльності Івана Франка.

Після отримання ступеня доктора прав приступив Іван Макух до виконування своєї професійної праці - адвокатської практики. Але адвокатська практика була для нього не метою самою для себе, як це було для деяких загорілих юристів-правників. Не була вона для нього також за собою для одноосібницьких цілей - почести і майна, як це було в неодного адвоката. Адвокатська професія була зате для Івана Макуха тільки одним із засобів в боротьбі за Правду і Добро. І він це виконував з найбільшим запалом - кожну велику і кожну найдрібнішу справу, маючи перед очима велику мету - загальну справу і значи, що її слуга кожна, навіть найдрібніша й на око непоказана дія.

Адвокатська практика була в нього не єдиним засобом суспільної діяльності. Цих засобів мав перед собою Іван Макух більше: працював одночасно довгий час як редактор органу Української Соціалістично-Радикальної Партиї у Львові - "Громадського Голосу". Писав і учив українських робітників людей, принижених, високуваних, пригноблених і покривдженіх про те, як їм добитися правди і добра та стати рівноправними, вільними людьми. Писав книжечки і пояснення, як уладтувати собі власними силами, вільно і чесно, справи свої громади. Це були одні з найліпших того роду книжечок, що ви-

ховували в нашому народі духа громадськості.

Іван Макух був одночасно організатором, промовцем, освітником, кольпортером, книжок і часописів, кооператором і політичним борцем. Пішки і селянськими возами він переміряв Поділля, Підгір'я, Гуцульщину, а зокрема Покуття. Всюди заглянув, вилітав про зло, порадив добро. Його суспільна праця йшла таким чином по загальному плану Михайла Драгоманова, що він його виложив у "Громаді": "Од азбуки до громадського повстання".

Така сама була дальша праця Івана Макуха також тоді, коли він був як представник УСРП послом до галицького сейму у Львові. До всіх попередніх засобів його діяльності прибувше один: сеймова трибуна.

Для загальної характеристики цієї публічної діяльності аж до вибуху першої світової війни треба ще підкреслити одну важливу обставину: він був послідовним оборонцем ЗАГАЛЬНОЇ СПРАВИ, надто людського права і справедливості згідно з вищим принципом ПРАВДИ і ДОБРА. Тому партія в нього була не самоціль, а тільки засіб для загальної справи. Він посвячував увесь свій труд для визволення принижених і високуваних українських селян і робітників і поборював усіма силами несправедливий суспільний лад та його вмислив і невмислив оборонців. Але в нього перед очима була завжди загальна справа, вища над партією і класу, СПРАВА ЛЮДСЬКОСТИ. Тому він не тільки сам НЕ КОРИСТУВАВСЯ ДЕМАГОГІЄЮ, але був її рішучим противником. У представників протиціної думки Іван Макух бачив тільки помилкову думку, або фальшивий одноосібницький чи самолюбний ІНТЕРЕС. Він поборював тоді цю думку або цей інтерес, а не саму людину. Бо в кожному разі українець інших поглядів для нього був тільки противником, а не ворогом, якого треба було б знищити.

У час світової війни Іван Макух не належав до тих, що в чужій допомозі добачували єдине спасення українського народу. Він був одним з тих народних провідників, що бачили кінець цієї світової війни мін. в Українській революції ініційованій з руки.

РЕВОЛЮЦІЯ була для Івана Макуха не святочною фразою, яка до нічого не зобов'язує. Революція не була для нього також ТЕРОРИЗМОМ, тобто рядом терористичних насильницьких актів, якими, мовляв, можна застрамити противнику чи ворожу владу. Революція для Івана Макуха не була також легкодушним, шкідливим бунтарством, що гадає при помочі конспіративної малої групи наглими наскоком захопити владу. Йому було ясне, що в нинішній складній системі державної влади бунтарський вибух можливий у самій владній кліці, нагорі, а не надолині. РЕВОЛЮЦІЯ БУЛА ЗАТЕ ДЛЯ МАКУХА ДОВГОЮ, ОРГАНІЧНОЮ СУСПІЛЬНОЮ ДІЄЮ /процесом/, що МІСТИТЬ У СОБІ БАГАТО ЗАСОБІВ І СПОСОБІВ ОД АЗБУКИ ДО ГРОМАДСЬКОГО ЗАГАЛЬНОГО ПОВСТАННЯ, ЯК КІНЦЕВОГО АКТУ. Революція, за думкою Івана Макуха, мусить пройти перевну підготовку суспільну дорогу, отже мати відповідні внутрішні умови, а крім цього ще відповідні зовнішні умови. Тільки тоді свідома революційна остання дія - повстання - має зміс та не є легковажною грою на кошт крові народу.

У такій системі думок ішла підготовка революційна праця гурту, який вів Іван Макух на цивільному відтинку, а його товариш по партії Дмитро Вітовський у військовій ділянці. День 1. листопада 1918 р. у Львові і в цілій Галичині, коли усунено дотеперішню польсько-австрійську владу і відбудовано УКРАЇНСЬКУ НАРОДНЮ ДЕРЖАВНІСТЬ у цілій Західній Україні, був зверхнім виявом цієї широкій революційної акції.

У цім революційнім зразі Західній Україні були лояльно сконсолідовани в Українській Національній Раді всі політичні зорганізовані сили - від найправіших до найлівіших. Це був орган нової державності, що заступав революційну конституанту та парламент. Державний Секретаріят - так називався уряд - був остаточно вужчою коаліцією міщанської демократії на чолі з Українською Трудовою Партиєю /попередницею УНДО/ та Української Соціалістично-Радикальної Партиї.

з участю Соціал-Демократів. Найвизначнішими членами уряду від УСРП були Д-р Іван Макух, як державний Секретар внутрішніх справ, та полковник Дмитро Вітовський як державний секретар військових справ.

Західна Україна знайшлась одразу у стані ВАЖКОЇ ВІЙНИ з Польщею, то ніяк не хотіла призвати самовизначення народу Західної України, але всею воєнною силою кинулася на Західну Україну, щоб пригнити її насильно до Польщі. Це одна величезна трудність, у якій знайшлась була молода українська державність - без готової збройної сили, без зброї і амуніції, без готового державного апарату - супроти противника, що був в кілька разів більший числом населення та розподіляв не тільки величими власними збройними засобами, але й збросю, фінансовою та політично-дипломатичною допомогою західно-європейських держав. Велика Україна не могла видатно допомагати у цій потребі, бо сама незабаром знайшлась під воєнною агресією з боку перважних сил Советської Росії.

Ціла Середня і Східна Європа в тому часі знаходилася в РЕВОЛЮЦІЙНИХ СУДОРГАХ, у яких ломився лад і порядок старих традиційних держав. У Німеччині, Австрії, Мадярщині, Італії відбувалися криваві класово-партийні бої, під час яких доходило до жахливих погромів. У сусідній Польщі траплялося не тільки різні анархічні виступи /як наприклад окрема "республіка" ксьондза Окоя/, але й численні криваві жидівські погроми.

У той переломовий час мав Іван Макух разом із своїм товаришем полк. Дмитром Вітовським найвідповідальніші становища: внутрішні і військові справи. І вони вже зазалися в тих небувало важких відносинах, після 4-літньої руїни країни війною, справді якнайкраще.

У короткому часі зорганизовано Українську Галицьку Армію, що в тих переломових часах належала до найбільш хоробріх і здисциплінованих армій у цілій Європі.

Негайно зорганизував Іван Макух внутрішній адміністративний апарат держави, що удержував не тільки зразковий лад, але й давав на фронти вільповідне доповнення та постачання. Разом з тим цей апарат мав переводити переміну соціально-господарських і культурних порядків.

За весь час існування три чверті року цієї державної влади в Західній Україні не трапилося тут ні одного протиїдівського чи протипольського погрому, ані бешкету якоїєї військової частини. Не було самосудів і самоволі. Хоча 4-літньою віймою і руїною краю були захитами господарські відносини, та адміністративний апарат діяв ЗГІДНО З ПРАВОМ І ЧИСТИМИ РУКАМИ. Там, де трапилися були спроби між нечленими урядовцями переводити спекуляції чи хабарництво на державний кошт, Іван Макух, як шеф внутрішньої адміністрації виступив негайно з усією потрібною строгостю, наказуючи арештувати винних без огляду на становище і "фамілійні" зв'язки.

Уся державна адміністрація була поставлена на підставах самоврядування, публічної критики в Українській Нáціональній Раді та в свободній пресі, яка могла зовсім вільно писати й критикувати уряд, не порушуючи тільки інтересів оборони держави. Свобода думки та свобода політичної організації існувала як реальний факт. Відношення до національних меншин було зразкове.

Коли ж ця молода державність по тяжкому змаганні впала під ударами ворожих сил, то стало це не наслідком БІШОСТИ протягнених режимів, а виключно наслідком їх МАТЕРІАЛЬНОГО ПЕРЕВАГИ. Моральна і суспільна сила була без сумніву по нашему боку більша.

Іван Макух не був галицьким партікуляристом, а був практичним всеукраїнцем. Він був одним з авторів закону з січня 1919, що передбачив соборне об'єднання цілої України, затверджене актом з 22 січня 1919. Він не пішов також лісля заломання оборони Галичини в літі 1919 р. за галицьким партікуляризмом, що животів біля диктатора З.О.У.Н.Р. у Кам'янці, але став до соборного будівництва України як товариш внутрішніх справ УНР. Його невиспуша праця й енергія на цьому пості в-

клікала подив не тільки у приятелів, але й у противників. Де йшло про загальне добро. там уступали в нього всі партікулярні, окремі інтереси - особисті, групові, партійні. На цьому полі Іван Макух розійшовся тоді м.ін. з колишнім своїм партійним товаришем д-ром О.Назаруком, що в Кам'янці став загорілим проповідником галицького сепаратизму.

Іван Макух не пішов в часі трагічних хвиль "четирикутника смерті" при кінці 1919 року за кордон. Він разом з тодішнім премієром УНР - І.І. МАЗЕПОЮ остався на місці серед розбурханих відносин та пішов разом з частиною армії УНР у Зимовий Північ у запілля демікінської армії. Пішки і простим возом перечіряв він широкі степи України і відбивав до кінця, несучи прапор народної української державності таким, як він його розумів. Тоді то він набрався недуги шлунка, яка потім його мучила аж до смерті.

Після програної війни в 1920 р. Іван Макух був одним з перших українських соціалістів, що стамули відразу до тієї революційної праці, як ії розуміють сусільники. Тоді деякі кола були розділилися: одні /більшість/ усі надії поклали на чудо західної інтервенції; другі /меншість/ орієнтувалися на інтервенцію уряду Х.Раковського з Харкова, треті /найменша група/ пробували перевести зміну тероризмом. Іван Макух належав до тих політиків, що відкидали всі ті орієнтації, а бачили підвалини українства у власній слії і революційному процесі, що мав творити власні обставини з узглядненням міжнародних умовим.

Так він знову проводив працю невиспушо і незлінно "од азбуки до громадського повстання" як організатор Покуття і заступник голови УСРР, а від 1939 р., після смерті Левка Бачинського, як голова УСРР, як просвітій і кооперативний діяч, як Голова Надзвірої Ради Українського Народного Університету "Самоосвіти" у Львові, що при фінансовій допомозі Робітничого Союзу в Скріptonі видавала була 125 книжок для селян і робітників у міліоновому накладі, як гершу популярну енциклопедію знання; як публіцист, пишучи до "Громадського Голосу" і "Живого Слов'я", і рівно як огнемінний промовець на тисячах вічах і зборах.

І тоді, коли від 1930-х років почала рости нова хвиля фашистської пропаганди і тероризму, що пробувала знищити всяку вільну думку і працю, Іван Макух незламно, у першому ряді боровся проти цієї нової фальшивої орієнтації, обережно відверто українську демократичну ідею. Не зломили і не відстришили його погрози і терористичні акти, м.ін. бомбовий замах на редакцію "Громадського Голосу" у Львові, як і не звели його обіянки прихильників нацистів, що після вони мають уже грамоту визволення України в кішені.

Вибух війни застав Макуха в Товмачі, коли НКВД почало переводити арешти провідних членів УСРР та Покуття, він пішов у підпілля, працюючи як огорожник у полі року 1939-41. Його дружина померла в тюрмі. Іван Макух працював далі як суспільник, держачи зв'язок із своїми товаришами-однодумцями і ведучи самостійну політичну лінію.

Тої самої тактики уживав Іван Макух і за німецької окупації. Не дав себе втягнути ні до наївних виступів обожателів Гітлера уліті 1941, і не прихильвався до комуністичної ячейки. Вів далі з товаришами самостійне українське підпілля, що не гляділо за нічисю чужою справою, а за дійсною Українською Загальною Справою - Правди і Добра трущого народу.

Працював незламно над своїми спогадами біля Зальцбурга, де був тепер примушений жити. Не зломила його духа еміграція. Зломила його тіло стара шлункова недуга ще з Зимового походу.

Тіло цієї суспільної людини спочиває на чужині.

Але дух Івана Макуха - нестертий слід праці - живе далі в українських народніх масах в рідній Україні.

Д-р МАТВІЙ СТАХІВ

Міжнародне життя

Після листопадових виборів у Франції найбільшою партією стали комуністи. Дотеперішній голова уряду, провідник ліво-католицької партії, Бідо, заявив про свій виступ з уряду. Провідник комуністів Торез - готовий стати головою французького уряду. Але комуністи не мають більшості в парламенті. Вони хотять піддергти збоку соціалістичної партії та від унікал-соціалістів. Вони обіцяють соціалістам усікі вигоди, а одночасно хотять розкласти соціалістичну партію, заманюють соціалістів вступати в ком.партію. Комуністи обіцяють "відновити демократію" у Франції...

"Нью Йорк Геральд Трібюн" пише з 18 листопада, що в більшості французів запанувало чуття "байдужості і фатаїзму". Американський часопис назначає, що комуністи у Франції беруть собі за приклад політику Гітлера 1933 року. Як відомо, Гітлер мав відразу план завести свою диктатуру в Німеччині. Але він напочатку має коаліцію з монархістами, а як убрався в пір'я, то повиключав із свого уряду всіх, що не належали до його партії.

БОРОТЬБА ЗА ЛІНІЮ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ В АНГЛІЇ.

Група соціалістичних послів в англійському парламенті виступила з критикою політики свого уряду. Ці посли закликають міністрові закордонних справ - Бевінові, - що, мовляв, він не має своєї власної політичної лінії і йде за американською політикою. Ці посли уважають політику Бевіна за запекло протимосковську і вірють, що така політика диктується Америкою. Ця група посли уважає, що світ прийде до нової війни, якщо для людства буде тільки дві можливості: совєтський комунізм або американський капіталізм. Вони думають, що англійський соціалістичний уряд має ціти світові ідеї демократичного соціалізму, щоб повести людство до кращого майбутнього. Ця група посли невдоволена тим, що закордонна політика Бевіна має підтримку консервативної партії /Черчілля/: мовляв, - як може бути політика Бевіна соціалістичною, коли консервативна партія її хвалить і підтримує?

Цей виступ групи посли урядової партії проти політики уряду викликає гостру заяву голови англійського кабінету Етлі в обороні міністра Бевіна. Критика американської закордонної політики в англійському парламенті викликала в Америці огірчення, зосібна заяви, що, мовляв, американський уряд "торгує війною".

КОМУНІСТИ В АМЕРИЦІ.

За недавньою кінною американською компартією була по наказу з Москви на очі зліквідована. Але вона продовжувала свою роботу потайки. Це дало причину для виступу Дж.Е.Гувера, начальника бюро для розслідування в справі комуністичної діяльності в Америці. Гувер заявив: "Комунізм розвинувся в Сполучених Державах до зростаючої загрози. В останніх п'ятьох роках комунисти зробили найбільший поступ, проникаючи в національне життя держави". Московська "Правда" після перемоги республіканців в Америці домагається, щоб в Сполучених Державах почала знову відкрито діяти компартія.

ВИБОРЫ ДО КРАСВОГО СОЙМУ В БАВАРІЇ.

I. грудня на виборах до Баварського красного сойму на першій місці стала християнсько-суспільна партія /1597027 голосів/; соціал-демократична партія здобула 873030 голосів, комуністи 185178 голосів; партія господарської відбудови - 225922 голоса, вільна демократична партія 172261 голос. Християнсько-суспільна партія має порівняно з виборами 30.червня 1946 р. коло 10000 голосів, соц.-демократи біля 100000 голосів, ком.партія - коло 40000 голосів. Зате вільна демократична партія збільшилась проти літа майже втрое, також партія господарської відбудо-

ви здобула майже 100000 нових голосів.

МАС УТВОРИТИСЯ ЖИДІВСЬКИЙ УРЯД НА ЧУЖИНІ.

Проф. Смертенко, голова американської ліги для вільної Галестини, заявив 27. листопада в Римі, що Національний визвольний комітет хоче утворити національний жидівський уряд на чужині. Визвольний комітет буде домагатися визнання цього уряду Об'єднаними Націями.

СПРАВА РОЗЗБРОСНЯ.

На засіданні делегатів Об'єднаних Націй у Нью-Йорку ухвалено, щоб кожна держава подала до 1. січня 1947 року відомості про свої військові сили. З советського боку поставлено домагання, щоб також були дані відомості про технічні воєнні засоби /атомова бомба і т.д./

Американські представники заявили, що вони засуджують уживання атомової зброї і готові всі запаси знищити, але при умові, якщо утвориться дійсна система для безпеки світа перед новою війною.

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

УКРАЇНА І УНРРА.

"Новий Шлях" з 2.Х ц.р. подає враження кореспондента "Брітіш Юнайтед Прес" у Москві М.С. Гандлера з його недавньої поїздки на Україну.

призначення допомоги УНРРА для України, на думку М.С. Гандлера, може викликати там грізну харчову і промислову кризу. Половина потрібного масла, смальцю та інших важливих харчових продуктів постачає нині УНРРА. Українське сільське господарство зможе дати потрібну кількість згаданих харчів щойно при кінці 1950 року.

Допомога УНРРА українській промисловості всякого роду машинами та знаряддям була велика. Для затоплених німцями копалень Донбасу привезено американські помпи. Сталеві фабрики Магіївки в великій мірі були відбудовані при підтримці УНРРА. Одеська пристань дісталася від УНРРА кілька десят великих американських двигунів, що одночасно виконують наладування і наладування значної кількості пароплавів. Для відбудови Дніпрогесу УНРРА вислала багато генераторів, моторів, тощо.

Л.

Д-р Лев ГАНКЕВИЧ ПРО БЕШКЕТ У МЮНХЕНІ.

Д-р Лев Ганкевич, наш загальновідомий адвокат і політичний діяч, пише про подію 19. листопада:

На 19 і 20 листопада мали відбутися Загальний Збори ОПУЕ в Мюнхені. На тім з'їзді мали взяти участь 64 делегати вибрані на основі виборчого правильника ЦПУЕ в Авгсбургу. Як голова Обласної Виборчої Комісії доложив я всіх зусиль, щоб ці вибори відбулися стисло після виборчого правильника. Перед днем 19.II. Обласна Виборча Комісія мала докладний список всіх делегатів.

Супроти цього, що вже найменше на тиждень перед 19.II поширювалися вістки, що на цей з'їзд наміряються силово якісь невідповідні елементи вдеруться, ОВК звернулося до генерального сикретаря ОПУЕ д-ра Іаковецького з жаданням, щоб організував порядчиків, які берегли би спокою і порядку.

3"їзд мав розпочатися о год. 14-їй дня 19.II 1946 р. До години 13.30 був взірцевий порядок і спокій. Перед 14-ою годиною явилися якісь два більші гурти людей з о. Сміком, парохом Міттенвальду і п. Ліцинським з Берхтесгадену, і силово вдерлися по побитті і розігнанні впорядчиків до середини до будинку. І тому з'їзд не міг відбутися. В тій хвилині суд в Мюнхені відав справу до Прокуратури нашого суду, яка переслухує свідків цих подій. Не для сентименту, а для характеристики подам один момент, який заішов під час цього бандитського нападу. На подвір'ї випадково знайшовся священик з дружиною, що сиділа перед тиражем

опустили рідний край і так сказали б просто з поїздом приїхали до нашого Комітету. Коли побачили молодого греко-католицького священика, який разом з іншими розбивав браму будинку, розплакався, як дитина, і сказав: "А там, в краю, говорили нам бандерівці, що тут, на еміграції, ідеальна згода і всі разом працюють для Української Держави".

ІРАЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Багато полонених українців, що від початку війни перебували в советських таборах, щоб звільнитись з того пекла зголосилися до організованої у 1941 році польської армії. В рядах її тисячі наших воїнів брали участь у боях в Африці під Торуком та в битвах під Монте Касіно.

Важке було життя тих українців у рядах польської армії. Ім не можна було заговорити рідною мовою, не можна було навіть призватися, що вони українці. Та це не зламало їх духа! Навпаки, ще більше зросли їх національні почуття й любов до України. По скінченні війни воїни ці об'єдналися в Союз Українців Великої Британії й сьогодні той союз числиве над 1000 членів.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА.

Спільними зусиллями і працею ми мусимо здогнати втрачене. Друкарські засоби "Нашого Життя" й надалі перебувають у чужих руках. А тому звертаємося до вас з закликом: Дспомагайте чим можете країні розвитку напо-го часопису! Збільшуйте число його читачів і передплатників!

Передплата 8 марок місячно.
Адреса Адміністрації: Авгсбург. Шпайєрерштр., 1
/ріг Біркенфельдштр./
Адреса для листування і громових переказів:

Ukrainian Newspaper "OUR LIFE"
AUGSBURG, Postamt 2. Postfach.

Видає Спілка Журналістів при СУПІЖ
в Авгсбурзі

Головний редактор д-р Панас Феденко

Authorized by Information
Control Division O.M.G.B.
Licensee: Pawlo Kotowycz